

Psavec

Ivane, než se dostaneme k dítěti narozenému dva týdny před vznikem protektorátu Čechy a Morava, k prvním vzpomínkám a k rodičům, protože podobnou otázkou začíná skoro každý rozhovor, zeptám se, abychom byli alespoň trochu originální, na věc, která nás mentálně i profesně spojuje. Jaký je tvůj vztah ke knihám? A nemyslím jenom ty vlastní. Co je pro tebe kniha?

To je nepopsatelná, nádherná záležitost, věc touhy, chuti, vášně, srdce... Na stáří už můžu mít potíže jakýkoliv, jenom probůh ne s očima! Oči jsem si nechal udělat, taky kvůli knihám. Protože si myslím, že kniha je úžasná věc. Horší je ji vyrábět. Psát. Já vám to prozradím: když je to takzvaně hotové, já už se k tomu nevracím.

Tak to jsme na tom trošku podobně. Já nesnáším korektury vlastních knih, to je asi nejodpornější práce.

Mně když vyjde knížka, tak ji první den prolistuju, no dobrý, druhý den ji prolistuju a končím. A někdy se ptám své ženy Nadi: „V který knize je takhle povídka? Jak se jmenuje?“ Odcházejm občas i od televize, když je toho příliš, výkřiků a sebe prezentace... Obecně ta mnohomluvnost v médiích mně nesedí. Už jsem tím tak nemocný, že občas i doma před obrazovkou trochu neoprávněně říkám: „Prosím tě, mluv jenom k věci.“ To je únava slovy.

Nejsem přítelem literátství, chlubitivého psaní pro psaní, tomu nerozumím. Brácha Honza mě napomenul, ať si neříkám